

Привидуся

Оксана Давидова

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Темна-темна історія

У темному-темному будинку в темній-темній кімнаті на темній-темній підлозі стояв чорний-пречорний ліхтар. А від чорного-пречорного ліхтаря по підлозі тягнувся світлий-пресвітлий промінь. Тим променем, швидко перебираючи лапками, біг круглобокий павук. Теж доволі темний. Він мав би бігти й далі напрямці, як йому вказував промінь світла, але чомусь звернув і зник у темряві. Андрій ухопив ліхтар і кружальце світла забігало по стіні, по стелі — розганяло темряву. Але павук десь подівся.

— Вимкни! Вимкни негайно! — полохливо загукала з сусідньої кімнати бабАлла. — Вимкни, бо зараз нам буде!

Андрій швидко засунув ліхтар під светр. Тепер у нього начебто було чарівне саяливе черево, що тьмяно світилося. Андрій став водити туди-сюди ліхтарем під светром, пошепки промовляючи:

— Промінь чарівного пуза, розкрий секрет і висвіти таємниці! Піу-піу-піу! Піп-піп-піп....

— Хі-хі-хі.

Андрій завмер. Це точно не він хихотів щойно. І, здається, не бабАлла. А більше в будинку нікого не було.

— Е-е-е-е... Піу? — несміливо перепитав Андрій.

— Піу-піу! Хі-хі-хі! — знову почулося десь в Андрія за спиною. Він рвучко розвернувся і завмер. Посеред темної-претемної кімнати мерехтіло блакитне саяво. Схоже на димок, у глибині якого опадають дрібнюсінькі вогники феєрверку. Так, наче всередині цього диму вибухнула фосфорна бомба. Андрій колись бачив шматочки палаючого фосфору — вони так само красиво падали і були схожі на святковий феєрверк! А потім сусід боляче вхопив його поперек живота й закинув у погріб. Андрій тоді забився й дуже образився. А коли за добу він слідом за бабусею виліз із погребя, то побачив, що над селищем підіймалися чорно-сірі дими, деякі хати згоріли. Сусіди ходили й присипали лопатами купи, що димилися й

страшенно смерділи. Фу. Добре, що зараз не смерділо. І вогники не опадали на підлогу. Андрій зробив крок убік. Димок посунувся за ним. «Може, це щось просвічує знадвору? Але ж вони з бабусею завісили тут вікна різними покривалами дуже щільно. Андрій ступнув два кроки ліворуч. Хмарка так само рушила за ним. Він відступив на крок назад. Із хмарки визирнуло обличчя й сказало:

— Ти бальними танцями займаєшся? А що за танець ми зараз розучуємо?

Андрій відскочив, перечепився через банки з консервованими огірками й гепнувся на підлогу.

— Хі-хі-хі! — противненько зареготала хмарка.

Андрій підхопився і рвонув в іншу кімнату, де на намощеній на підлозі постелі вже дрімала бабуся. Не вагаючись, пірнув до неї під ковдри.

— От і правильно. Спатки, — сонно промовила бабуся, щільніше накриваючи Андрія.

Він лежав під двома ковдрами ще й під пальтом і слухав, як стукотить його серце, так швидко-швидко: тук-тук-тук-тук-тук-тук. Коли стукіт трохи уповільнився, Андрій визирнув зі сховку, відсунув рукав пальта, яке лежало зверху — для тепла, покліпав. Суцільна пітьма. Навіть ліхтарик не світиться, який він впустив, коли біг. Хоч би не зламав його — бабуся ой як сваритиме! Але вставати й шукати ліхтарик не наважився. Щільніше загорнувся в ковдри, відчув, як зігріваються змерзлі пальці, зітхнув і заснув.

...

Далі — у повній книжці «Привидуся».
nashaknyga.com.ua